

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

RAHUSADAM

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Serenity Harbor
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2017 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09416922
ISBN 978-9949-82-960-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Donald ja Janice Thayne'ile,
kahele parimale inimesele, keda mul on olnud rõõm tunda.
Armastan teid ja tunnen teist väga puudust.*

ESIMENE PEATÜKK

„SEE SEAL SU selja taga on tema, tomatite juures. Pruunid juuksed, sinised silmad, lihaseline. Ära vaata. Ta on nii *seksikas*, eks ole?“

Katrina Bailey oleks tahtnud oma parimat sõbrannat kuulates silmi pööritada. „Kuidas ma seda teadma peaksin, kui sa ei luba mul teda isegi piiluda?“ küsis ta Samantha Fremontilt.

Sam kehtitas õlgu ja heitis veel üle viltuse pilgu mehe poole. „Olgu. Võid vaadata, aga nii, et ta ei näe.“

Mõni kuu tagasi oleksid Sami viimase armumise üksikasjad olnud kõige põnevam asi, millest nad terve nädala rääkinud oleksid. Nüüd oli Katrinal keeruline tunda huvi järjekordse mehe vastu paljude seas, eriti kuna tal oli enda elus piisavalt muresid.

Ta tahtnuks Sami palvet eirata ja jätkata nende asjade ostmist, mille nad peavad Wynona pruudipeole kaasa võtma, aga sõbrad ei jäta sõprade kinnismõtteid tähelepanuta. Ta armastas Sami ja oli viimasel üheksal kuul tundnud temaga koosolemise puudust. Teda tegi kurvaks, et nende huvid olid nii dramaatiliselt lahku läinud, aga ta võib ju teha näo, et teda huvitab nунnu uustulnuk Haven Pointis.

Katrina lasi käiku oma parimad *ninja*-nuhkimisoskused – mida ta oli aastaid lihvinud, tehes sedasama ehk piidles seksikaid kutte, ilma et nad seda ise märkaksid – ja teeskles, et võtab riulist hernepurgi.

Ta uuris silti pingsalt, vaadates kogu selle aja tegelikult vahekäigu teise otsa poole.

Umbes kolme meetri kaugusel oli kaks meest. Kuna ta tundis Darwin Twitchelli hästi – ja mees oli umbes kaheksakümneaastane ja pahur nagu podagrat põdev mäger –, pidi teine mees olema Bowie Callahan, nende linnas asuva Caine Techi kompleksi uus teadus- ja arendusdirektor.

Aastatega kujunenud harjumusi polnud võimalik pelgalt tahtejõu abil kõrvale tõrjuda. See oli ainus põhjus, miks tema kõhulihased värelesid ja varbad tõmbusid nahast rihmikutes kõveraks. Või nii ta vähemalt endale kinnitas.

Olgu. Selge. Samil oli täiega õigus. See mees oli tõesti hea välimusega: pikk, sale, päevitunud, tahatud näojoonte ja pruunide juustega, milles olid heledad triibud, mida ei saada salongist, vaid õues viibimisest.

Teises olukorras oleks Katrina tahtnud ehk teha enamatki kui vaadata. Teises elus oleks ta ehk läinud mehe juurde, teeselnud, et pillab riulist võetud asja mehe jalge ette maha, et nad saaksid „kohutada“, kui mõlemad seda üles võtma kummarduvad.

Ta oli varem ikka täielik idioot.

Endine Katrina poleks ehk suutnud selliselt seksikalt meesterahvalt pilku pöörata, aga kuna mees põrnitses maha, avastas Katrina, et ta vaatab viie-kuueaastast poissi, kes üritas suhkruga hommikusöögihelbeid nende kärusse panna ja ärritus silmanähtavalt, kui Bowie Callahan paki ikka ja jälle sealt välja võttis ja tagasi riulisse pani.

Katrina kortsutas kulmu. „Sa ei öelnud, et tal on laps. Sul olid ju karmid reeglid. Lahutatud isasid ei landi.“

„Tal pole last!“ hüüatas Sam.

„Kes on see väike poiss tema juures, kes paistab praegu koguvat hoogu üheks päris korralikuks jonnituuriks?“

Sam eiras iseenda keeldu mitte vahtida ja pöördus. Silmad läksid hämmeldunult suureks. „Pole aimugi! Eliza Caine ütles, et ta pole

abielus ja tal pole perekonda. Ja Bowie ei maininud mingit last, kui ma temaga Snow Angel Cove'is peol kohtusin ega neil kahel korral, kui ma temaga kevadel linnas kokku sattusin. Ma pole teda mõned nädalad siin ringi liikumas näinud. Võib-olla on sugulased külas. Või ta valvab kellegi last.“

See oli nii naeruväärne, et Katrina pidi keelde hammustama. Tõsiselt? Kas Sam tõesti uskus, et Caine Techi uus teadus- ja arendusdirektor pakub lapsehoidjateenuseid – keset päeva ja veel esmaspäeval?

Ta jumaldas Samanthat miljonil erineval põhjusel, aga vahel nägi sõbranna ainult seda, mida näha tahtis.

See viimane näide selle kohta, kuidas nende teed olid viimastel kuudel eri suunda läinud, tegi ta natuke kurvaks. Veel aasta tagasi olid tema ja Sam olnud nagu sukk ja saabas – nagu tema emale meeldis öelda. Neil oli sama muusika-, filmi-, riietumismaitse. Nad võisid tundide kaupa lehitseda seltskonna- ja moeajakirju, rääkida viimaseid kuulujutte, käia mööda odavpoode ja garaažmüüke soodsaid leide otsimas.

Ja mehi. Katrina ei tahtnud mõeldagi, mitu tundi oma elust ta oli raisanud Samiga sellest rääkides, milline mees neid kõnealusel päeval kõige rohkem huvitas.

Samantha oli olnud tema parim sõbranna seitsaadik, kui nad teineteist algkoolis leidsid sel salapärasel moel, kuidas sarnased inimesed teise samasuguse leiavad.

Ta armastas Sami väga. Sam oli lahke, helde ja humoorikas, aga Katrina enda prioriteedid olid muutunud. Pärast eelmise aasta juhtumisi hakkas ta aru saama, et sarnanes veel vaevu selle mõnevõrra pinnapealse ja kerglase tüdrukuga, kes ta oli olnud enne, kui oma passi võttis ja koos Carter Rossiga lennukisse astus.

See oli hea muutus, mõtles Katrina, aga ta kartis veidi, et teel küpsemaks saamise poole võib ta oma parimast sõbrannast ilma jääda.

„Lapsehoidja. Noh, eks see on ka võimalik,“ ütles ta ükskõiksel häälel. Kui nii, siis see mees seda ikka kohe üldse ei osanud.

Poisi nägu oli punaseks tõmbunud ja pisarad voolasid mööda nägu. Kõik tundemärgid viitasid sellele, et kohe läheb lahti suurem kisa ja Bowie Callahani näole oli tekkinud abitu ärritus.

„Kui tahad, võin sind temaga tuttavaks teha,“ sõnas Sam, draamat ilmselgelt tajumata.

Katrina lükkas nende käru vastassuunas. „Tead, praegu ei ole vist sobiv hetk. Küllap kohtun temaga pärastpoole. Ma olen ju kuu aega Haven Pointis. Wyni pulmade ja Haveni järve päevade vahel peaks olema küllalt aega meie uusima elanikuga tuttavaks saada.“

„Oled kindel?“ küsis Sam, pettumus pilgus.

„Jah. Teeme oma ostud ära, et ma saaksin kodus käia, pesta ja riideid vahetada.“

Ema maja ei tundunud küll enam koduna. Veel üks tõsine muutus viimase üheksa kuu jooksul.

„Sul on vist õigus,“ sõnas Sam, heites veel kord vargsi pilgu üle Katrina õla. „Ootasime nagunii liiga kaua. Tundub, et ta läks teise vahekäiku.“

Nad leidsid vajalikud asjad ja suundusid samuti järgmisesse vahekäiku, aga Bowiega nad rohkem ei kohtunud. Võib-olla läks mees koos poisiga, kes iganes ta oli, poest välja, et tema jonnihooaga omaette tegelda.

Nad olid peaaegu lõpetanud, kui Sami telefonis hakkas helisema kurjakuulutav helinatoon, mis viitas tema ema numbrile.

Sam võttis telefoni kotist välja ja vahtis seda. „Soovin, et julgeksin vastamata jätta, aga kui ma ei vasta, kuulen selle kohta veel nädal aega.“

See pole veel midagi, mõtles Katrina. Kui tema *oma* ema kõnelele ei vasta, kuni ta Wyni pulmadeni linnas on, kutsub Charlene arvatavasti päästemeeskonna välja, mis oli tegelikult isegi natuke naljakas. Charlene polnud olnud kaugeltki nii lämmatav, kui Katrina elas üheksa kuud võõras riigis primitiivsetes oludes, aga kui ta kodus õhtusöögile hiljaks julges jääda, järgnes paanika.

„Ma olen Katiga toidupoes,“ vastas Samantha, kerge ärritus häälles. „Saatsin sulle sõnumi, et olen siin.“

Tema ema vastas midagi, mida Katrina ei kuulnud, aga Sam pööritas silmi. Teiste meelest võis Linda Fremont olla nõudlik ja pahur; kiire hukka mõistma. Kummalisel kombel oli ta kohelnud Katrinat sallivalt ja isegi lahkelt.

„Kas sul on seda kindlasti täna õhtul vaja?“ küsis Samantha, kuulates ema vastust, ilmselge kärsitus näol. „Olgu. Jah. Ma saan läbi minna. Oleksid võinud seda siiski varem mainida, kui ma kolm tundi mitte midagi ei teinud, oodates, et keegi kauplusse tuleks. Ma toon selle ära.“

Ta lõpetas kõne ja torkas telefoni oma väiksesse õlakotti, mille oli ostnud odavalt Boisest Päästearmee poest. „Pean käima apteegist läbi, et ema üht retseptiravimit osta. Vabanda. Tean, et meil on kiire.“

„Pole hullu. Võtan veel viimased vajalikud asjad ja maksan ära, nii et kohtume su auto juures, kui valmis oleme.“

„Mulle tuli suurepärane mõte,“ hüüatas Sam. „Pärast tänast pidu peaksime minema Shelter Springsi ja Painted Moose'is dringid tegema!“

Katrina üritas mitte ägada. Ajavahest tingitud väsimuse riismete tõttu ei tahtnud ta kindlasti mööda kohalikke baare tuuseldada, kuulata samu lugusid, flirtida samade luuseritega, naerda nende samade kulunud naljade peale.

„Vaatame, kuidas läheb. Võib-olla on seal pruudipeol nii lõbus, et me ei tahagi ära minna. Lisaks on esmaspäeva õhtu ja vaevalt baaris midagi erilist toimub.“

Ta ei suutnud Samile öelda, et pole sama inimene, kes jumaldas poolpurjus kauboidega tantsimist – või et tal oli tunne, et temast ei saa enam kunagi sellist inimest. Prioriteedid võisid muutuda nii salakavalalt, et ise ei pane tähelegi.

Sam ajas alahuule ette, teeseldes mossitamist. „Ära ole selline tujurikkuj! Meil on ainult kuu aega koos veeta ja ma olen sinust *nii väga* puudust tundnud!“

No tore. Nagu Katrinal oleks rohkem süümepiinu vaja.

„Vaatame, eks ole. Mine võta oma ema rohud, ma maksan ostude eest ja siis läheme Julia juurde. Mõtleme, mida pärast pidu teha, alles pärast pidu.“

Ta sai Sami mossis näoilme järgi aru, et pikast pidutsemisest pääsemine saab olema keeruline. Võib-olla suudab ta veenda sõbrannat järve kaldal istuma ja juttu rääkima.

„Olgu. Teeme siis kähku, et jõuaksime salatit teha.“

Sam kiirustas ukse poole ja Katrina pöördus taas oma nimekirja juurde. Ainult puu- ja köögiviljaosakond veel ja siis on kõik. Ta suundus sinnapoole ja nägi Bowie Callahani, kes üritas suures pabinas takistada poissi söömast väljapandud viinamarju.

„Lõpeta, Milo. Ma ütlesin, et sa võid süüa neid, palju tahad, *pärast* seda, kui oleme need ära ostnud.“

See ajas poisi aga veel rohkem endast välja. Katrina nägi tema käitumise ja korduvate käitumismustrite järgi, et tal võib olla mingi arenguhäire. Autism ehk – kuigi see oli väga üldistav ja tema polnud nagunii spetsialist.

Igatahes ei olnud Callahan selliseks asjaks ilmselgelt valmis. Ta ei olnud poissi poest välja viinud, et lasta tal natuke maha rahuneda. Tundus pigem, et olukord oli hullemaks läinud.

Milo – nunnu nimi – sirutas hoiatusest hoolimata käe järgmise viinamarja poole ning Bowie haaras tal käest kinni ja vaatas talle rangelt otsa. „Ma ütlesin, lõpeta ära. Me sööme viinamarju siis, kui oleme nende eest maksnud.“